

seisma, aga kui tema praegu jälle tahtis edasi minna, langes raske hambri-hoop tema päha ja wana mees, ilma et weel heält oleks teinud pikkali maha. Weel teine hoop — siis oli elu läinud. — Seda oli Jaagup teinud. Tema wötis nüüd rutuste furnukeha selja peale ja kandis metsa. Ühe umbseks kaswanud krawi sisse, põesaste wabele pani tema teda maha, latis samlatega ja kuiwa pun- lehedega kinni ja tahtis lermeste nüüd teele minna.

Selsamal filmapilgul aga tuli üks wana postipois hoostega ratsja küla poolt ja laulis täie healega: „Nüüd hingwad inimesed, mets, weiksed linnukejed“ j. n. e.

Naagu Jumala kohtumõistmise heal, langes se tema südame peale. Tema tundis selle laulu väga hästi. Sõnu oli tema koolis päha õpinud ja se armas hale wiis leikas tema südamest läbi. Tema hatas hirmu pärast higistama, süda tuskus ja kõik ihu liikmed werisesid ja wabisesid. „Mõrtsukas! Waras!“ kõlus tema kõrwa, aga ei olnud muud, kui öö-kulli karjumine! — Kui põrgu tulest põletud hatas tema nüüd möeda maanteed edasi jooksema. Sest aegast oli tema kadund.

Wana raha-korjaja oli pois-mees ja elas üksi ühe wana naesterahwaga, kes tema sugulaene. Et tema sel samal öhtul mite kōen ei tulnud, ei pannud wana naesterahwas mite imets, sest se oli sagedaste enne nenda olnud. Kui tema aga teisel öhtul ka mite kōen ei tulnud, siis andis kolman-

damal homikul kohtule teada. Nüüd saadeti külaste küffima, kust wastus tuli, tema olle sel samal öhtul kōen läinud ja olle ka inimesed seda näinud, et tema lageda pealt metsa astunud.

Selle järel sai mets igalt poolt läbiotsitud, aga furnu-keha kufagilt mite leitud. Sest august sai palju räägitud, sest niisugune kurja-tegu ep olnud seal ilmas weel sündinud. Ei ostanud ka keegi mite Jaagubi peale arvata. Üksnes raewanema peast oli lord läbi wälkanud, naagu wõiks se Jaagubi töö olla, aga ta arwas selle wastu, Jaagup oli jo esimesel pääwal ni kaugele jõndnud, et soldatid teda enam kätte ei saanud. Kirjate läbi sai Jaagubit küll weel otsitud, aga kufagilt ei saanud temast kuulda. Kadunt tema oli, kadunt tema jäi.

Kewade kui lumi oli äraulanud käis wana metsa-waht' oma koeraga metsa läbi ja juhtus ka selle kohta, kus Jaagup sügisel aset oli olnud. Koer hatas nuusutama ja jaladega kaapima, ja waat üks nahk tass tuli ilmsi. Ni kui metsawaht' seda nägi, tundis tema kohe ära, et se wana rahakorjaja oma oli. Koer kaapis ja kaapis ita weel. Metsawaht' astus ligemaale ja waat' inimese jalg oli näha. Ta tundis ära, et tapetud oli leitud.

Ni rutuste kui tema ial jõndis läks tema linna ja andis asja kohtule teada. Kohus ja hull rahwas läksid metsa lugu waatama. Surnu keha sai ülesleitud. Kel oli weel tema taskus, aga kõik